

Vesi aseena: Historiallisesta kiellosta sionistiseen käytäntöön

Vesi, elämän perustarpeista olennaisin, on kautta historian valjastettu aseeksi – nälän, sairauksien, karkotuksen ja siviiliväestön tuhoamisen välineeksi. Kansainvälinen oikeus, joka on kehittynyt vuosisatojen sotien ja pohdinnan kautta, kieltää nimenomaisesti vesilähteiden myrkyttämisen, tuhoamisen tai niiltä pääsyn estämisen. Silti modernilla aikakaudella yksi valtio – **Israel** – on toistuvasti rikkonut näitä normeja, sekä historiallisesti että järjestelmällisesti, kolonisoimalla ja miehittämällä palestiinalaista maata. Biologisesta sodankäynnistä vuonna 1948 Länsirannan infrastruktuurin sabotaasiin ja Gazan saartotaktiikoihin, veden käyttö aseena on pysynyt sionistisen politiikan pysyvänä piirteenä.

Tämä essee jäljittää veden aseistamisen historiaa, sen kieltämistä kansainvälisen oikeuden nojalla ja israelilaisten taktiikoiden kehitystä suoranaisesta myrkytyksestä rakenteelliseen dominointiin. Se tutkii myös, kuinka varhaisten juutalaisten kostosuunnitelmien epäonnistuminen sodanjälkeisessä Euroopassa katalysoi väkivallan uudelleenohjausta – huipentuen pitkäkestoiseen ja jatkuvaan hyökkäykseen palestiinalaista elämää vastaan veden hallinnan ja tuhoamisen kautta.

Veden aseistaminen: Historiallinen katsaus

Vesilähteiden tahallinen myrkyttäminen on pitkään tuomittu inhottavana sotatoimena. Antiikin ja keskiajan esimerkkejä on runsaasti, aina piirittäjistä, jotka saastuttivat kaivoja ruumiilla, luonnollisten myrkkyjen käyttöön. Sotien lakien kehittyessä tällaiset teot muuttuivat oikeudellisesti ja moraalisesti sietämättömiksi.

- **Haagin sopimus IV (1907)** kieltää myrkyn tai myrkytettyjen aseiden käytön (artikla 23(a)).
- **Geneven protokolla (1925)** kieltää kemialliset ja biologiset aseet, myös vedessä.
- **Biologisten aseiden sopimus (1972)** ja **Kemiallisten aseiden sopimus (1993)** vahvistavat nämä kiellot.
- **Roomassa sijaitsevan ICC:n perussääntö (1998)** määrittelee myrkytetyn veden käytön sotarikokseksi artiklan 8(2)(b)(xvii) nojalla.

1900-luvulle tultaessa tällaiset teot olivat muodostuneet **tavanomaiseksi kansainväliseksi oikeudeksi**, joka sitoo kaikkia valtioita ja toimijoita. Silti nämä normit rikottiin nopeasti sionistisen valtion perustamisen aikana Palestiinassa.

Operaatio “Heitä leipäsi” ja sionistinen veden myrkyttäminen (1948)

Vuonna 1948 Nakban aikana (yli 750 000 palestiinalaisen pakkosiirto), israelilaiset miliisit ja tieteelliset yksiköt suorittivat tahallisia biologisia sotatoimia palestiinalaisia siviilejä vastaan. Yksi selkeimmistä esimerkeistä oli vesivarantojen myrkyttäminen **lavantautibakteereilla**:

- **Acre (toukokuu 1948)**: Sionistiset joukot saastuttivat kunnallisen vesihuollon lavantaudilla, aiheuttaen joukkosairauksia. Punainen Risti puuttui asiaan. Tämä oli ensimmäinen tunnettu bakteriologisten aseiden käyttö sionististen joukkojen toimesta, ja sitä koordinoi Haganahin **yksikkö 131**.
- **Gaza (kesäkuu 1948)**: Samanlainen suunnitelma estettiin Egyptin viranomaisten toimesta. Sionistiset agentit, jotka kantoivat biologisia aineita, pidätettiin ennen käyttöönottoa.
- **Kylät kuten Biddu, Beit Surik ja 'Ayn Karim** näkivät kaivojensa tai säiliöidensä saastuvan tai tuhoutuvan, aiheuttaen sairauksia ja siirtolaisuutta.
- **Ein al-Zeitun ja useat Galilean kylät** saivat kaivonsa pysyvästi sabotoitua, usein yhdessä joukkomurhien tai massakarkotusten kanssa.

Nämä operaatiot rikkoivat useita **Haagin säännöksiä**, jotka olivat voimassa tuolloin, ja sopivat **Dalet-suunnitelman** doktriiniin – laajempaan strategiaan väestön vähentämiseksi ja pelotteeksi.

Saksan myrkytyksestä Palestiinan myrkytykseen: Kohteen vaihto, rankaisemattomuuden synty

Vuonna 1945 **Nakam-ryhmä** – holokaustin selviytyjien verkosto, joka oli omistautunut koston – suunnitteli myrkyttävänsä **vesihuollon** Saksan kaupungeissa, kuten Nürnbergissä ja Münchenissä. He tunkeutuivat kunnallisiin vesijärjestelmiin ja hankkivat pääsykarttoja, aikomuksenaan tappaa miljoonia arsenikkia käyttämällä. Suunnitelma kuitenkin epäonnistui, kun brittivilanomaiset sieppasivat heidän johtajansa ja myrkyt heitettiin mereen.

Kykenemättöminä tavoittamaan tai rankaisemaan saksalaisia – jotka olivat maantieteellisesti kaukana ja poliittisesti suojeltuja – ryhmän raivo ei laantunut. Se **ohjattiin uudelleen**. Paljon helpommin tavoitettavissa oleva ja suojaamaton kohde oli lähellä: **palestiinalaiset**. Nämä olivat samoja ihmisiä, jotka monissa tapauksissa holokaustin ja sitä edeltäneiden vuosien aikana **tarjosivat turvaa juutalaisille**, kun yksikään länsimaa – mukaan lukien Yhdysvallat ja Iso-Britannia – ei ottanut heitä vastaan, kuten **Evianin konferenssi** vuonna 1938 osoittaa.

Vain kolme vuotta myöhemmin sionistiset joukot myrkyttivät palestiinalaisten kaivoja – ei koston holokaustista, vaan kolonisaation ja karkotuksen välineenä. Tämän oikeuttamiseksi he rakensivat valheen: että **palestiinalaiset, eivät saksalaiset, olivat vastuussa holokaustista**.

Tämän valheen toistetuin versio väittää, että **Jerusalemien suurmufti, Haj Amin al-Husseini**, ”yllytti” tai suunnitteli holokaustin Hitlerin kanssa. Tämä väite romahtaa

historiallisen aikajanan tarkastelussa, mutta se on edelleen **israelilaisen propagandan kulmakivi**. Vielä tänäkin päivänä hasbara-tilit ja israelilaiset poliitikot toistavat tätä vääristymää, kutsuen Palestiinan tukijoita "islamo-natseiksi" tai "palinatseiksi" – narratiivin käänteisyyttä, joka on tarkoitettu poistamaan Saksan syyllisyys ja oikeuttamaan sionistinen väkivalta palestiinalaisia vastaan.

Modernit taktiikat: Siirtokuntalaisten väkivalta ja rakenteellinen kontrolli

Vaikka biologiset hyökkäykset ovat lakanneet, veden aseistaminen on jatkunut salakavalammissa muodoissa – erityisesti Länsirannalla, jossa Israelin miehityshallinto on suunnitellut monimutkaisen **rakenteellisen puutteen** järjestelmän:

- **Siirtokuntalaisten vandalismia:** Siirtokuntalaiset **kylpevät rutiininomaisesti yhteisissä säiliöissä**, rikkovat kasteluputkia, ampuvat kattovesisäiliöitä ja estävät pääsyn lähteisiin.
- **Heinäkuussa 2025** siirtokuntalaiset ohjasivat veden, joka oli tarkoitettu yli 30 palestiinalaiskylälle, täyttämään **yksityisen uima-altaan** lähellä olevassa siirtokunnassa.
- **Säiliöiden sabotaasi** sisältää kaivojen täyttämisen **kivillä, betonilla tai roskilla**, mikä tekee niistä käyttökeltottomia.

Tämä siirtokuntalaisten väkivalta on **mahdollistettu valtion politiikoilla**, erityisesti niillä, jotka juurtuvat **sotilasmääräykseen 158 (1967)**, joka **vaatii palestiinalaisia hankkimaan luvan kaikille uusille vesiasennuksille**, mukaan lukien **sateenveden keräys**. Lupia myönnetään harvoin.

Mekorot-hallinto: Institutionalisoitu apartheid

Israelin kansallinen vesiyhtiö, **Mekorot**, valvoo järjestelmää, jossa:

- **52 %** pumpatusta vedestä menee Israeliin.
- **32 %** laittomiin siirtokuntiin.
- **Vain 16 %** jää palestiinalaisille, joita on miljoonia.

Samaan aikaan Länsirannan palestiinalaiset saavat vain **20–50 litraa päivässä**, mikä on paljon alle **WHO:n minimin** 100 litraa. Siirtokunnilla on kasteltuja maatiloja ja uima-altaita. Tämä ei ole niukkuutta – tämä on ylivertaisuutta.

Alueella C Israelin ylipumppaus **vuoristoakviferista** on aiheuttanut palestiinalaisten kaivojen kuivumisen tai suolautumisen. Paikoissa kuten **Bardala** ja **Al-Auja** maatalous romahtaa. Itse maa kuolee. Tämä on **ekosidi**.

Taivaan kriminalisointi: Sateenvesi salakuljetustavarana

Jopa taivas ei ole vapaa. **Sotilasmääräyksen 158** nojalla sateenveden kerääminen on kriminalisoitu. Luvatta rakennetut säiliöt ovat:

- **Israelilaisten joukkojen tuhoamia.**
- **Takavarikoituja** "laittomana infrastruktuurina".
- **Rangaistuja** vesikatkoilla (esimerkiksi vuonna 2017 eräs kylä menetti koko vesihuoltonsa viideksi päiväksi).

Nämä käytännöt rikkovat **neljättä Geneven sopimusta, Haagin määräyksiä (1907)** ja **ihmisoikeutta veteen ICESCR:n** nojalla. Israelilaiset kuluttavat vähintään **neljä kertaa** enemmän vettä kuin palestiinalaiset.

Gaza: Piiritys ympäristö- ja biologisena sodankäyntinä

Gazassa vedestä ei ole tullut pelkkä hyödyke – vaan **piirityksen ase**. Vuodesta 2007 lähtien Israel on estänyt tai pommittanut kriittistä infrastruktuuria:

- **Suolanpoistolaitokset** tuhottu.
- **Jätevedenpuhdistuslaitokset** kohdistettu.
- **Vesipumppujen polttoaine** kielletty.

Vuonna 2025:

- **Yli 97 %** Gazan vedestä on juomakelvotonta.
- Lapset kärsivät **kroonisista vesivälitteisistä sairauksista**.
- **2. maaliskuuta 2025** lähtien Gaza on siirtynyt **IPC-vaiheen 5 nälänhätään**, jolloin heikentyneet immuunijärjestelmät tekevät jopa lievestä **enteriittitapauksista** mahdollisesti tappavia.

Kun kuvat **laihtuneista palestiinalaislapsista** leviävät verkossa, israelilaiset hasbara-tilit hylkäävät ne "geneettisten sairauksien" uhreina. Saman väitteen esittivät kerran natsit uhreista, kuten **Anne Frank**, joka ei kuollut kaasukammiossa, vaan **lavantautiin, vesivälitteiseen sairauteen** Bergen-Belsenissä. Kaiku on hyytävä.

Johtopäätös: Veden myrkyttäminen, muistin myrkyttäminen

Vesi on aina ollut ase. Mutta sionistisessa projektissa siitä on tullut doktriini – keino poistaa, rangaista ja hallita. Vuodesta 1948 nykypäivään kaivoja on myrkytetty, akviferejä ryöstetty ja jano kriminalisoitu. Gazassa lapset kuolevat puhtaan veden puutteeseen. Länsirannalla kokonaisia yhteisöjä pakotetaan hylkäämään maansa.

Ja silti, vaikka heidän vetensä varastetaan tai tuhotaan, palestiinalaisia syytetään – ei vain vastarinnasta, vaan muiden rikoksista. Kansa, joka auttoi pelastamaan juutalaisia pakolaisia holokaustista, on muuttunut **sen syntipukiksi** – ei siksi, mitä he tekivät, vaan koska he olivat lähellä.

Veden käyttäminen aseena on **sotaa itse elämää vastaan**. Ja syyn siirtäminen kansanmurhasta sen selviytyjien uhreille on **totuuden myrkyttämistä**. Jos rauha on mahdollinen, oikeudenmukaisuus on ensin toteutettava. Ja oikeudenmukaisuus alkaa **aseen paljastamisella**, rikoksen nimeämisellä ja veden – sekä fyysisen että moraalisen – palauttamisella niille, joilta se varastettiin.